

Elke dag angst en gevaar,

Dat is oorlog !

Waarom was er toch oorlog ?

Waarom al die ellende ?

Marie vroeg het zich elke dag weer opnieuw af. Het zat namelijk zo : de Duitsers zaten achter haar vader aan. Dat kwam doordat hij veel mensen en kinderen had geholpen om onder te duiken. De Duitsers waren al weken opzoek naar hem. Elk moment van de dag konden ze hem vinden. Marie en haar familie waren bleek van de schrik.

Ze woonden ook niet meer in hun oude huis waar alles zo vertrouwd rook. Nee hoor, dat was veel te gevaarlijk zo midden in de stad. In plaats daarvan trokken ze rond. Momenteel zaten ze in een grot. En ze aten vruchten van verdroorde struiken of soms konden ze ergens nog een klein stukje oud brood vinden. Maar echt veel te eten was er niet ! Ze was zo mager ! Echt, zo'n leven als Marie wil jij niet hebben.

Nog erger werd het toen de winter begon. In de grot was het ijskoud. Het was al avond toen Marie te horen kreeg van haar ouders dat ze moesten vluchten. De Duitsers hadden hun kamp ontdekt. Ze pakten vlug al hun spullen. Ook als was het zo laat en waren ze moe : ze moesten nu weg !

Ze slopen door bossen en langs paden. Ondertussen bad Marie tot God dat alles goed zou aflopen. Maar plots greep iemand haar vast. Ze keek om. Ze was gevangen. Haar ouders konden niets doen ! Papa was verstopt en op mama hielden ze hun geweer gericht. Ze namen mama en haar mee. Papa probeerde nog iets te doen, maar het was te laat ! Marie was zo bang. Haar hele lichaam beefde ervan !

De moffen hadden hen vastgepakt en meegenomen naar hun kamp. Ze ondervroegen mama, maar ze zei dat ze niet wist waar papa was. Daardoor kreeg ze slagen. Marie zag dat het bloed door haar mama's kleren drong. Even later moesten ze mee. Ze werden in een soort van hok opgesloten.

Het werd nog erger toen bleek dat ze alle kinderen die vader had geholpen ook hadden opgesloten. Ze huilten allemaal ! Wat een vreselijk gezicht ! Die nacht sliep Marie niet van de angst !

's Ochtends kreeg haar vader, van een paar andere mensen die hem hadden geholpen, te horen dat de Duitsers hem wilden ruilen tegen alle kinderen. Als hij zich overgaf, zouden al de kinderen weer vrij zijn. Dus besloot haar vader om zich aan te geven bij de Duitsers. Die dag nog ging hij naar de Duitsers. Daar kreeg hij te horen dat ze de kinderen toch niet vrij lieten. Daar stond hij dan. Hij, Anton, die ze ging redden. En nu ?

Maar plots beende een slimme vrouw hem even bij. Ze zei : jullie weten niet waar ik het nu over heb, maar als jullie ons niet laten gaan, dan gaat er iets gebeuren !

Ze hadden geluk, want de hoofdbaas was eigenlijk maar een slappe en verlegen vent ! En hij trapte in de valstrik : die avond nog vertrokken ze.

Ze zijn meteen met de eerste de beste boot gevluht.

Zo leefde Marie nog lang en gelukkig, samen met haar ouders !

Maar dit verhaal zou ze nooit vergeten !